

24

שנה ליצאת העלון

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידן וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר ז"ע

פרשת בא מברכין החודש י' שבט תשע"ז - נא לא לעין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

גלוון מס' 757

המשך בעמוד הבא

לבא אל פרעה?

ניתן לבאר את הסתירה על פי דברי המדרש רבא: "כי אני הכבדי את לבו זהו שכותב אמרתי אפאייהם – אמרתי באך שהכעיסו לפני הם לא היו אלא אשכבה מאנוש זכרם ומיגרם להם שיצאו ממש לולי כס אובי אגור".
פירוש הדברים שבאמת לא היו ישראל ראויים לגאולה, ולמה זכו פירש' יוציא אותם מה שולח אותו ומשמע ממש שהכבדת הלב היא סיבה שלא

לכואוה קיימת סתירה בין הפסוק שלנו שמננו משמע שסביר ביאת משה אל פרעה היה בגל הכבדת לבו של פרעה, ובסוף פרשת שמוט משה רבו אמר "למה זה שלחתני וגוי והצל לא הצלת את עמי", מכיוון שפרעה עומד במרדו ומכביד את לבו מודיע תשלח אותו ומשמע ממש שהכבדת הלב היא סיבה שלא

כתב לאידועי השבוע

אפשר לנשום לרווחה

זכירים אתם את הסיפורים שストפן בಗילונות הקודמים אודות חכמי-חלים? אז בואו ואספר לכם סיפור נוסף עליהם. יום אחד החלה כנופיה של פורעים להטיל חיתתה על תושבי חלים. הם היו באים במאצ'ם היום לרוחבות העיירה השלולה ומשיחיתים כל מה שנקרה בדרכם. הם היו מנכ'רים חלונות ראותה, שוברים ספרדים בגינויו הצבוריות, עוקרים פנסי רחוב

בഫנה גנד גיוס בחורי ישיבות

וחורים שנות בכל חלקי העיר. דרך פעולתם הייתה כדלקמן: הם היו מגיעים על גבי סוסים, קושרים אותם למעקה של גינתה העיר הציבורית ואז מתחלים לבצע את זmons. "הבעיה האמיתית" הייתה שתווך כדי שהסוסים היו ממתקנים לבעליהם, היו אוכלים ומשיחיתים את הפרחים המלבבים של הגינה. עובדה זו הכוונה מאד את תושבי חלים. מילא שיררשו את הרcoxן הציבורי שבעיר, אך איך הם מעיזים לסתותיהם להרווים ולאבד את פריחי הגינה

המשך בעמוד אחרון

העיקר הוא המעשה

יהוד עם זקן לבן וחיקר רחב

D ספר ר' יוסף שי: זה קרה כשהיה בן 19. הגעתו לראשונה בחו"ל לכותל המערבי ושם ניגש אליו יהודי עם זקן לבן וחיקר רחב על פניו. הוא בקש ממנו להניח תפילין. מכיוון שהאגעתי כוים יש לי משפה ברוכת ילדים כי ואני עוסק בזיכוי הרבים ובחזקוק לבבות נשברים לעבודת יעדתי מה זה תפילין. היה היהודי עם הזקן הלבן קלט מיד את מבוכתי. הוא לachable את ידי ומשך אותו לעבר דוכן התפילין שהיה ממוקם בצד השמאלי של רחבת הכותל. הייתה זאת הפעם הראשונה בחו"ל שמשיחו הניה ליפילין. כשסייעתי להניח את התפילין, אותו היהודי לחץ את ידי בחום ובאהבה שלא הרגשתי כמוותם כל ימי חי, והוא אמר לי: "מזל טוב! מזל טוב!" באותו רגע הרגשת שגולתני מחודש ושעורכים על חי יותר מכל בני האדם בעולם. במעטת החלו לזרוג מעניini.

המשך בעמוד אחרון

כל המעווניין קיבל את העalon
"שמעו ותחי נפשכם" למילל שלו
יפנה לכבודת המילל:
shimovetechi@gmail.com

הודעה משמחת: המשגינים להגיא לקבלה הקהיל של שור העلون הרבה עד זובר שליט"א
בכדי להתייעץ בנושא חינוך ילדים, שלום בית ועוד יתקשרו לטל. 058-5828284

הדלקת נרות סוציאי שבת

ירושלים:	4.22
תל-אביב:	4.36
חיפה:	4.25
באר-שבע:	6.16
רבי טב:	4.37

לקט של הדברים הכתובים בגילונות אלה מושמעים בהרבה בסדרת הקטלות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284

את העلون ניתן לראות בע"ה או www.weber.co.il

שאלות קצרות ותשובות ביצין:

על הפסוק "ויאמר ר' בא אל פרעה, נתן לשאול מודיע נכתב 'בא' ולא כפי שהיא צריך לכ准确性 להיות כתוב 'לך'?"

תשובה: הפסוק בתהילים אומרים: "לכו בנימ שמעו לי", וכן נתן לשאול באותה מידה את השאלה ההופוכה מאשר השאלה ששאלנו לעיל, מודיע נכתב "לכו" ולא נכתב "באו" בנים? והתשובה היא: הנביא אומר שכשר אתם נמצאים אצלם מתקיימים לדבריכם שם אבל העיקר הוא, שכשתלכו לבתיכם שתשמעו את מה שאמרת. ואילו אצל משה לא הייתה קיימת מציאות שהוא לך מה' כי הוא כל הזמן היה דבק בו וא"כ היליכתו ובויתו הם הינו אך, וזה הרמז שהוא לא אומר לו "לך" כי אם "בא".

הפסוק אומר "ואני הכבד את לבו ואת לב עבדיו" וכאן נתן לשאול: מובן מודיע בורא עולם הכבד את לבו של פרעה, אבל מודיע היה הצורך להכבד את לב עבדיו?

תשובה: המדרש מספר בתחלת פרשנת שמות שפרעה לכתילה לא רצה לענות את עם ישראל אלא שאז הודיעו אותו עבדיו מכוסאו ואימיו עליו שלא ימשיך להיות מלך אם לא את ישعبد אותם. מכאן ניתן להבין שגם ה' היה שעבד אותם. וכאן ניתן להבין של פרעה ולא את לב עבדיו, העבדים היו מורידים אותו מכוסאו ונכריים אותו לשלה את עם ישראל ולכן ה' הקשה גם את ליבם.

הפסוק אומר "זיבוא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו" וצריך להבין מודיע לא נכתב "זיבואו" מלשון דבirs כפי שנכתב בהמשך "יאממו"?

תשובה: ניתן לומר על פי הפשט, שהארון התבטל בפני משה והוא נטה שאפלו גנור אחריו, ושל כך זה היה נראה בתחילת שرك משה הגיע. ואולם כשהחלה לדבר אהרן התקדם לכיוון פרעה כי הוא נצוטה להיות הפה של משה ("וזהו יהיה לך לפה" שמות ז, טז) וכך בשלב זה שניהם נראה עומדים ומדברים לפני פרעה.

ופושעים יכשלו בהם. צדיקים הרואים נסائم ונפלאות מתקרבים יותר לקב"ה. כמו"ש "וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה'" משא"כ פרעה וכיוצא בו שעលיהם נאמר ופושעים יכשלו במס כל מה שראה נסים נתחזק יותר ברשותו, וזאת תהיה הסיבה לכך שהקב"ה ישלח את בני ישראל מצרים בגליל אותה הכבdetת הלב גאולתם של ישראל תתקרב. (ירים מהג"ז רבינו משה ובר זיע"א)

מצרים הוא בגלל אותו הкус שנאגר אצל הקב"ה כלפי פרעה (כעט אויב אגור) ומהו אותוicus שנאגר? שמו שישי לו הכבdetת הלב מתmeshת שבוחמש מכות ראשונות נתחזק לו עצמו – ובכל פעם שימושה רבינו ע"ה בא בשליחותו לפרק להשלח את ישראל נעשה לו גס ביוורן כאילו רק בו תלוי דבר יציאתם של בני ישראל מצרים. אבל דרכי ה' ישרים, צדיקים ילכו בהם

הורה למעשה

א רין בקרב היהודים לאבינו شبשים בדרכי שלום ובונועם הליכות ולהזהר שלא פגוע בהם.

המקור בפרשנה: "קדש לי כל בכור פטר כל רחם בבני ישראל". יש לתמונה מאוד בפרשנה זו, כי הנה הש"ת צוווה "קדש לי כל בכור", ומשה רבינו ע"ה הניח מלחמות את ישראל על הש"יict גם לערב רב, וזה שכותוב: "ויאמר משה אל העם – העם זה ערבי רב. על ידיך נתאמת לערב ובשהקב"ה אוהב אותך, כי הוא כולל אותך עם ישראל במצבה הראשונה – היא מצות אכילת מצה. ואחרך כך אמר לישראל מצות קידוש בכורות, שהה ש"ק רק לשאול וכלושון הפסוק: "ויהרגה ה' כל פטר רחם באرض מצרים על כן אני זוכה לה' כל פטר רחם רק עבר בני ישראל, אבל ה"ערב רב" לא נצטוו על קידוש בכורות, (וכפי שיבואר להלן). מה שאין כן מצות אכילת מצה ואיסור אכילת חמץ, ש"ק גם לערב רב. חשב איפוא משה, והעברת כל פטר רחם".

התירוש לך הוא שהמצווה לקדש בכורות היא רק עבר בני ישראל, אבל ה"ערב רב" לא נצטוו על קידוש בכורות, (וכפי שיבואר להלן). מה שאין כן מצות אכילת מצה ואיסור אכילת חמץ, ש"ק גם לערב רב. חשב איפוא משה, והעברת כל פטר רחם".

מענייני הפרשנה

"זכור את היום הזה אשר יצאתם מצרים"

של המקרא "זכור את היום הזה" שבכל יום צריכים להזכיר את יום יציאת מצרים, ולשיטתו הפסוק "למען תוכור" לא בא לבטא מצות עשה, אלא הוא המשך של מה שנאמר לפניו: "זוחבת פסח שבעת ימים תאכל מצות למען תוכור". ומפרש ר' ש"ז: "ע"י אכילת המצות" (תזכור) את יום צאתך". ואילו הרמב"ם מפרש את הפסוק "זכור את היום הזה": זכור באותו היום יום ט' בניסן, וכמו שנאמר: "זכור את יום השבת" הינו באותו יום, ואת מצות זכרון יציראת מצרים בכל יום ליום הרמב"ם מארץ מצרים".

צאתך מארץ מצרים".

ובנוגע לציוויל של "והגדת לבنك" ישנו דבר שצרך עיון: "במס' קדושים נמנmis כל הדברים שחייב האב לעשות לבנו, כגון: ללמדו תורה ועוד. אולם המצוה של "והגדת לבنك" אינה מננית שם וצריך להבין את הטעם לכך... נמנית שם וצריך להבין את הטעם לכך..."

שנעשה לאבותינו למצרים, בlij חמשה עשר, שנאמר: "זכור את היום הזה אשר יצאת מצרים", והכו שנאמר: "זכור את יום השבת".

ואת מצות זכרון יציראת למצרים בכל יום ליום הרמב"ם מהפסוק "למען תוכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי ח'יר".

ניתן לפרש שהטעם למחוקת בין ר' ש"ז והרמב"ם בנווגע למקור של מצות זכירת מצרים, הוא כדלקמן: ר' ש"ז מפרש את פשטונו

סיפורים לשבת

נצחון הרוח על החומר

האדמו"ר בדורו למלצר

אכן החיפוש הסטיים למורות שהרב סירוב לחותם על הצהרה כלשהי, וודאי על ההצהרה: "שהחיפוש והמעצער נערכו כחוק". האדמו"ר שידע אורחותיהם, ואף הרבנית שנווכחו לדעת שדבר לא יועיל, לחוקרים ושונאים אלה... לא בקשו להתחנן ולעמדו על נפשם, כי אם מיהרו לא רוז לבבי, מעט בגדים, טלית ותפילין וכמה ספרים, וכך יצא האדמו"ר בדרכו לעמץ והוא בן ארבעים ושבע שנה. הרבי הובל אחר כבוד לכלא שפולדארקי בליניגרד הידוע לשם. (בט"ו בסיוון בתרפ"ז) וכך נפתח מאבק גלוי ודרמטי על דמותה הרוחנית של היהדות ברוסיה.

הידיעה על מעצרו של הרבי פשוטה בכל העולם, והורגש צערו נורא ברוחבי העולם היהודי גם מחוץ לגבולות ברית המועצות והכל התפללו, צמו בהתכנסיות הצלתו של הרבי.

העולם היהודי לא פסק מהתפלל ולא הרפה ממאצים אל אנושיים לעשות להמתקה דין

והרבី אף הוא פועל, גם שבת רעב, מאויים היה ונענש אף בצינוק וכל זאת בשל דרישותיו המזוזרות, התעללות בו וחיקירות הצלבות הוגיעומו מאד, אך הוא עמד בכל אלה ובלבן שיחיזרו לו את הטלית והתפילין. אכן ממאצים בלתי רגילים, שתדלנות, מברקים והתערבותות שונות הושבו ריקם בטענה "שהרבינו נאשם בעבירות חמורות ביותר ואין מה לעשות בעניינו".

אך העולם היהודי לא פסק מהתפלל ולא הרפה ממאצים אל אנושיים לעשות להמתקה דין, ואך כמה מחסידי העולם שנרתמו למלחמה, הושיבו את משקלם ובסופו של דבר הפרטום הרב אלץ את הסובייטים לשחרר את הרבי.

אכן גם כיים חוגגים את יום שחרורו של הרבי. – יב' תמוז (תרפ"ז)

וכמו על פי פודה מרראש, התפזרו החילים המזווינים בכל חדרי הבית כשהם עורכים חיפוש מדויק, ומחטפים בכל, הנה הם הגיעו לחדר הספרייה בביתו של הרבי... כמו מהחייבים תפשו עמדות ליד הפתחים והחלונות, הרבי עצרם ליד פתח החדר וסרב לתת להם להיכנס לשם.

רבי יוסף יצחק שניאורסון - האדמו"ר השישי

הם הצהירו שאינם שייכות למפלגה קלשוי, בנותה הן עם ישראל.

"אני פועל בתנועה מהפכנית כלשהי, ואין שום חומר המעיד על פעילות חוקית שלי, מלבד ספרי חזוק ביהדות, ספרי קודש, וכתבים עתיקים, ממילא מסרב אני שיידיכם יענו בספר, כל שתבקשו אורה לכם בידי שלי... וכל שאותם מבקשים הוא לטפל עלי עליות שקר".

מהחדר השני עלו קולו ויכוח בין בנותיו של ריב בלבין החילים החזוקרים, הם הצהירו שאינם שייכות למפלגה כלשהי, בנותה הן עם ישראל. ודרךנן החדשות של צערוי יבסקציה אין מעניינות אותן... של פטען, נבhalt התעוורה הרבנית – אמו הקשישה של האדמו"ר... והתפרצת בבל, האדמו"ר מיהר לגשת אליה ולהרגינה.

מי Herr לאריך לרבי, מעט בגדים, טלית ותפילין וכמה ספרים, וכך יצא

ה שולחן בבית ערוך לאرومota הערב, הרבניית מודאגת מחייורון כלשהו שהסתמן בפני הרב, ממבט עניינו הנוגה בשתיكتו המהוורה אף הבנות והחתן חיכו לרב, עתה נטל הרב ידיו ואחריו כל השאר, התישבו לאرومota הערב בשעה מאוחרת זו של חצות.

"האם כאן ביתו של שניאורסון, רבם של היהודים?" – שאל בעדות

לאחר נ קישות עזות בדלת הבית וצלול הפעמון, נשאו הכל עיניים לשם ומבט פחד נשקף בהם, דומה שרתה בחדר כמו נאלמו הכל לפטען, והרב אמר חרש כמו מלחש "אכן הם הגיעו, סוכני הק. ג. ב?!" בעיניהם קפא המבט, הרבי התבונן בהם ואמר בקול מרגיע: "יהיו מי שייהיו העומדים בפתח, בה' בוטח אני. ומה שהוא ירצה זה מה שיקירה".

והדלת נפתחה בכח. שני צעירים בגדים אזרחים התפרצו לחדר, ולאחריהם נכנסו חילים בגדים וחגורים בנסק.

"שליח הק.ג.ב. אנו" אמר אחד הצעירים. הרבי הכירו, בנו של מי שהיה אחד מחסידייו הווא!!: "האם כאן ביתו של שניאורסון, רבם של היהודים?" – שאל בעזות. כשהוא מטיב את משקפיו הרוכבים על אפו ושפטו מתכווצות בкус. לאחר שנאלץ הוא לחזור שנית על שאלתו.

הנה הם הגיעו לחדר הספרייה בביתו של הרבי...

"ויהי הכתובת בידכם, הלא כן?" שואל הרב בניחותא – "שאלתך מיותרת". הצעיר השני, אף הוא יהודי, נזכר הרב, לאחר זמן, כשהচהיר את פניו הכהנים ושמע את דברו המזר המוג芒, אכן תרגיל מיוחד הינו לי – הרהר הרב – לשלוח שני בניים שישרו לחסידי לובביץ – כדי להשפילני, הם הגיעו לעצור אותה!?!?

"אני בטוח שחייב אני לענות לשאלותיכם".

"ככה – כיך הצעיר הראשון בזעף – יהיה כבר מי שידאג שתפתח פיך ותדבר, ומרגע זה הנה עצור!!!"

הפגיון שכoon לרשות' הק'

עוד הישמעאלים תוהים ואינם קולטים את המתרחש לפני עיניהם, נוטל רבו את האבטיה ומשיבו ליהודי.

"לך ברוחך" – מזהירו רבנו. היהודי מתעלם מן העין, והישמעאלים מרים קול עזקה מרה: "הרבה היהודי שחתן אחד מבני עמו! נקמה!!" אפסוסוף מתבקש במקומות. מי שצחים מספר שוטרים. הם גוחנים על הישמעאלי המתבוסס בדומו, ובסביר פנים חמוץ שוואלים, ידו של מי היהת בו.

"ידו של הרבה היהודי, הרב ממועלם בית אל" – מшибים במקהלה הנוכחים – "הנהו עדין" – בינוינו!

מביטים השוטרים מסביב, אך שום רב יהודי איןנו מצוי במקום.

ברם, מכיוון שנקבעו בשמו, פונה פלוגה חמושה אל עבר ישיבת המקובלים לעשות שפטים ב"שופך הדם".

מתקרבים השוטרים אל הישיבה, ולא הודיעו מוקדמת פורצים بعد הדלת. אך נשאים על הסף תוהים ונובוכים לנוכח המחזאה המתגלגה לפניהם. רבנו יושב בראש השולחן ותוואר פניו בפני מלאך אלוקים, ובסביבו יושבים החכמים, מקשיבים ביראת הקודש לדברים היוצאים מפיו.

"עלוג לעגו האנשים" – סחיכים בינויהם השוטרים – "מלך משמים האיש הלאה, כלום אפשר להחשידו בשפיכת דמים!?" מיד עזבו את המקום מבלי לגעת לרעה ברבנו הרש"ש.

תמונה המיוחסת לרשות' הקדוש ז"א

רחמים, הרוכל העני, ניגב את זיעתו, ובידים רוטטות קמעה התיר את הקשר מן המפתח אשר שלף מכיסו, ומנה את אגורות הנוחות המשחרירות.

"ברוך השם! ישתחבש שמו לעד!" – מלמל בקורות רוח – "עתה אוכל לקנות לבני ביתך ללחם לסעודה אף גם אבטיח, לפלת את הפת".

בצדדים מאוששים פנה השואה, בקרון זווית ישב ישמעאלי מהחורי ערים גודלה של אבטחים. ניגש רחמים ורכן על גבי הערימה, בחור אבטיח ונקש עליו בשתי אצבעות. הצליל העמוס שב艰苦 מלחמת הנקיisha, הניח דעתו. שילם לרוכל הישמעאלי, חפן את האבטיח בין זרועו למתנייו ובידו הפונה נשא את הלחם החם והטרוי שקנה זה עתה במאפייה.

עדו הולך שמח וטוב לב, והנה נקלע הוא על פניו "בית קפה" של ישמעאלים. בפנים יושבים המבלים, שותים ואוכלים ומשחקים "שח-בש", ובוחץ ישובים ישמעאלים על כסאות נמכרים, שואפים עשן בהרוחבת הדעת ממקטרות גדולות. ממדים.

בין הכנופיה המשועמת ישב לו ישמעאלי מודשון, צער לימים, ושואף עשן. ולבו השומם מחפש תעסוקה המבדרת ומשמחת את הלב. והנה הבחינו עינוי היהודי הנושא אבטיח. לא חשב היישמעאלי הרבה, זינק מכיסו אל עבר הרוכל העני וגזל מידיו את האבטיח. פכר היהודי דיין ודמעות מרות התגללו מעיניו. אך איש מחבר היישמעאלים לא קם ולא צע להшиб את הגזילה לבעליה. והנה עבר רבנו רבבי שלום שרעבי ז"ע במפתיע במקום. כל עוד

בשורות שמחות לתושבי קריית מלאכי

בסיועה דשמייא

מד"י יומן רביעי

בשעה 8.00 בלילה

יתקיים שיעור מפי עורך העalon

הרב עדן וובר שליט"א

בנושא פרשת השבוע

**והשפעת תאריך הלידה על
מזלן של האדם**

השיעור יתקיים א"ה

בבית הכנסת "אור שרגא"

ברוח' בר יהודה בקרית מלאכי

לאחר השיעור ייערך התקון

של מרכז החיד"א הקדוש

GBT לארזוי השבוע המשך מועד 1

השבוע פורסם שהמשטרת תפסה "חולית" אברכים שפיזרו חומר מסוכן נגד גיסות בחורי היישובות. משטרת ישראל יכולה כתעת לנושום לרוחה. זה שמידי יום ביום מנסים מחבלים לשפוך דם יהודי (היו לא תהייה) ושמאלנים קיצוניים משתתפים פעולה עם גורמים עווינים בכדי להזיק לבתוון תושבי ארץ ישראל, פחות מטריד. העיקר שהצlichו לשים ידם על הכנופיה המסוכנת הזאת שהעיזה לבטא את דעתה כנגד הגישה – שבchoroi ישיבות יתלשו מספסלי הישיבה בכדי לשורת בצעאו. והתגובה לפעולות הללו כתובה כבר אלף שנים קודם לכן בפרשת השבוע שקראנו לפני שבועיים (פרשת שמות): "כאשר יענו אותו כן ירבה וכף יפרוץ".

כשראו אנשי חלם שעצמתם הنبيה פירות ו יותר לא יושחו הפרחים, נשמו לוויחה. הם התנהמו בכך שכעת הפרחים בגינה ישמרו והוא יהוה פיצו על החורבן וההרס שמתחולל ברחבות העיריה.

והמנש של ספר זה הינו: